

Mark azért lett, mert Johanna gyereket akart, én meg Johannát akartam. Mert Johanna nyakán a pihék, alsó ajkán a sebhely – amely akkor keletkezett, amikor gyerekkorában azt álmodta, hogy tud repülni, és ezt a képességét karjait felemelve, mintha vízbe ugrana, kipróbálta a lépcsőn –, és minden különleges volt rajta, és én mindet akartam. Mert a Johannával töltött idő különleges volt, és ezáltal magamat és az engem lusta szabadnapok melegével körülvevő boldogságot is különlegesnek és egyedülállónak éreztem, és mert titokzatosan beleszerettem ebbe az érzésbe. Az éjszakák, amikor összefonódva aludtunk, én Johanna mögött. Nem győztem csodálkozni azon, hogy milyen tökéletesen illeszkedtek egymáshoz ebben a pózban eltérő méretű testünk kanyarulatai és hajlatai. A reggelek, amikor együtt olvastuk az újságot és ugyanazokon a híreken háborodtunk fel. A napok, amikor mindenki más elől sikerült titkolnom fáradtságomat vagy bánatomat, csak Johanna elől nem, ő még nagy társaságban is képes volt kicsi, mások számára észrevehetetlen gesztussal jelezni, hogy látja, mi megy végbe bennem, és velem van, bár nem tudja, miről van szó. Láthatatlan híd kötött össze minket, legnagyobb terheim eltávoztak rajta, arcizmaim lágyabbá váltak és szemöldökeim között a ráncok kissé kisimultak.

Johanna szerint, így mondta, egy gyerek tökéletessé tenné különlegességünket. *A mi különleges gyerekünk.* A gyerek, akinek lágy arcvonásaiban látszanának apáink és anyáink, nagyapáink és nagyanyáink vonásai,

akiben minden ezekhez a vonásokhoz fűződő emlék szép lenne. A mi gyerekünk, akinek életét szerelmünk alapozná meg. Amikor megnő, nem válna szüleit megvető, szorongó tinédzserré vagy életét elherdáló felnőtté. Kiegyensúlyozott, boldog, szerető és szeretett emberré növekedne, akinek élete megdöntene minden statisztikát és az emberi léttel kapcsolatos valószínűséget. Bejárna a világot, talán nem sértetlenül, de csak mértékletes sérülésekkel, szilárd alapokon álló sziget lenne, akinek életét a többi embert felkavaró csalódások, fájdalmak és szörnyűségek alig érintenék. Gyermeink ettől függetlenül szívből megértené azokat is, akik nem annyira a sors kegyeltjei, mint ő.

Ha valamikor mindezért a kozmikus bíróság előtt kell felelnem, nem tudom, enyhébb lesz-e a bűnöm attól, hogy kezdettől fogva kétkedve viszonyultam a dologhoz. Mi a rosszabb, ha az ember saját gyengeségét és a helyzet lehetetlenségét figyelmen kívül hagyva válik egy ártatlan lény szülőjévé, vagy attól függetlenül cselekszik így, hogy kételkedik képességében, de mégis belevág, hogy boldoggá tegye szerelmét? Nem. Azért, hogy ő maga boldog maradjon. Hogy a jövőben is megérinthesse a kívánt nőt.

Mégis majdnem biztos vagyok benne, hogy ez a pillanat igaz: karácsony estéje van, vonaton ülünk Johannával, útban a szüleihez. Éjjel havazott, és az ablak mögött elsuhanó táj lélegzetelállító, mint mindig, ha leesik az első hó; mintha most látnánk először havat, ugyanolyan áhítattal lépegetnénk, nem akarván megtörni a varázst.

Johannán a bolhapiacon vásárolt tengerészkek télikabát van, és amikor lesegítem róla, vállán és haján érzem a fagy illatát. Kényelmesen elhelyezkedik, óvatosan tartja az állomáson vett kávé, táskájából előkeresi az újságot, felteszi az olvasószemüvegét, minden mozdulata tele sugárzó, minden önmotogatótól mentes erotikával. Pont ez és az én pillanatnyi tükröződésem a szemüvegében teremti meg a képet rólunk öregkorunkban, ráncos bőrünkön minden érintés, minden csók nyomával. Amikor a vonat megáll a bűnügyi statisztikáiról ismert város állomásán, nem győzök csodálkozni, hogy tényleg ekkorra boldogságban lehet részem; a táskából ceruzát és egy kifakult blokkot halászok elő, hátuljára felírom a dátumot, a pontos időt, a helyszínt és ezt a mondatot: „Sehol máshol nem akarok lenni, csak ebben a pillanatban.”